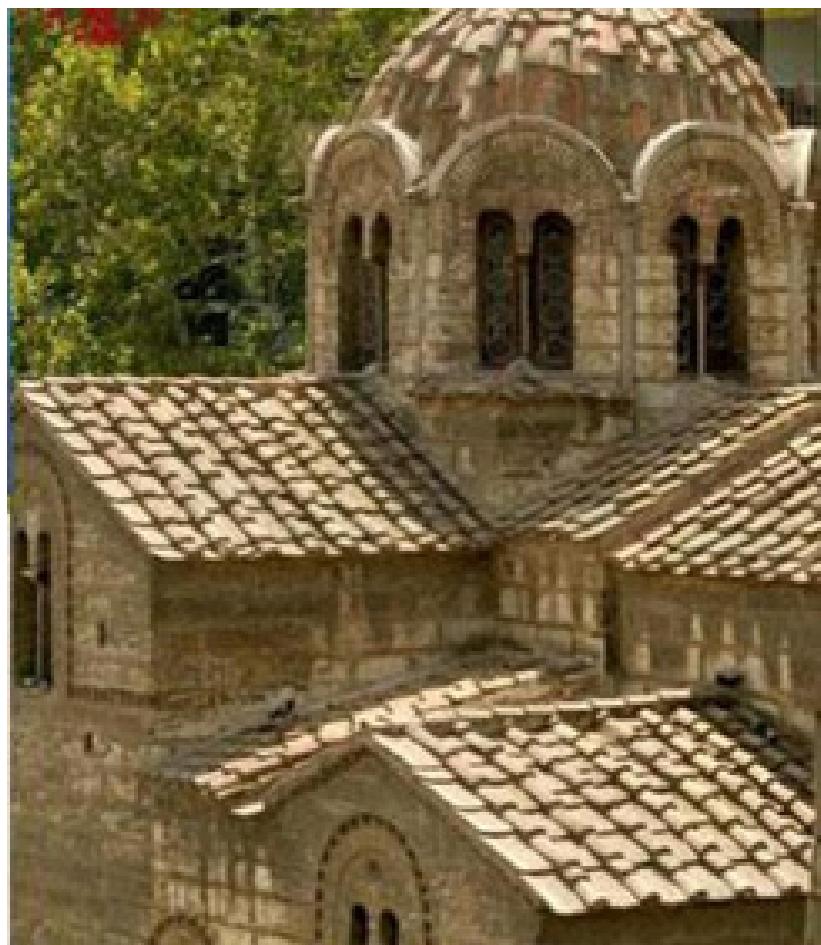

12 Απριλίου 2015

Δεν χρειάζεται στην προσευχή να λέμε λόγια ατέλειωτα, φτάνουν τα λίγα και απλά

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αν η γλώσσα μας προφέρει προσευχητικά λόγια και η διάνοιά μας ονειροπολεί,

τίποτα δεν έχουμε να ωφεληθούμε. Απεναντίας, θα κατακριθούμε, επειδή ακριβώς με μεγαλύτερη υπομονή και εντατικότερη προσοχή μιλάμε σε ανθρώπους παρά στον Κύριο μας. Στο κάτω-κάτω, κι αν ακόμα δεν πάρουμε τίποτε απ' Αυτόν, το να βρισκόμαστε σε διαρκή επικοινωνία μαζί Του μικρό καλό είναι; Αν ωφελούμαστε πολύ, όταν συζητάμε μ' έναν ενάρετο άνθρωπο, πόσο θα ωφεληθούμε, αλήθεια, συνομιλώντας με τον Πλάστη, τον Ευεργέτη, το Σωτήρα μας, έστω κι αν δεν μας δίνει ό,τι Του ζητάμε;

Γιατί, όμως, δεν μας δίνει; Θα το τονίσω γι' άλλη μια φορά: Γιατί συνήθως Του ζητάμε πράγματα βλαβερά, νομίζοντας πως είναι καλά και ωφέλιμα. Δεν γνωρίζεις, άνθρωπέ μου, το συμφέρον σου. Εκείνος, που το γνωρίζει, δεν εισακούει την παράκλησή σου, γιατί φροντίζει περισσότερο από σένα για τη σωτηρία σου. Αν οι γονείς δεν δίνουν πάντα στα παιδιά τους ό,τι τους ζητούν, όχι βέβαια επειδή τα μισούν, μα επειδή, απεναντίας, υπερβολικά τα αγαπούν, πολύ περισσότερο θα κάνει το ίδιο ο Θεός, ο οποίος και περισσότερο από τους γονείς μας μας αγαπά και καλύτερα απ' όλους γνωρίζει ποιο είναι το καλό μας. Όταν, λοιπόν, αποκάνεις ικετεύοντας τον Κύριο, κι Εκείνος δεν σου δίνει σημασία, μην παραπονιέσαι. Ξεχνάς, άλλωστε, πόσες φορές εσύ άκουσες κάποιον φτωχό να σε παρακαλάει και δεν του έδωσες σημασία; Και αυτό το έκανες από σκληρότητα, ενώ ο Θεός το κάνει από φιλανθρωπία. Ωστόσο, ενώ δεν δέχεσαι να κατηγορήσουν εσένα, που από σκληρότητα δεν άκουσες τον συνάνθρωπό σου, κατηγορείς το Θεό, που από φιλανθρωπία δεν σε ακούει.

Είπα όμως προηγουμένως, ότι κι όταν ακόμα δεν σε ακούει, η ωφέλειά σου από την προσευχή είναι μεγάλη. Γιατί είναι αδύνατο ν' αμαρτήσει ένας άνθρωπος που προσεύχεται πρόθυμα και αδιάλειπτα, ένας άνθρωπος που συντρίβει την καρδιά του, ανεβάζει το νου του στον ουρανό και ομολογεί ταπεινά στον Κύριο τα αμαρτήματά του. Γιατί, ύστερ' από μία τέτοια προσευχή, πετάει μακριά κάθε φροντίδα για τα γήινα, αποκτάει φτερά, γίνεται ανώτερος από τ' ανθρώπινα πάθη. Τα δροσερά νερά δεν δίνουν στα φυτά τόση θολερότητα, όση δίνουν τα δάκρυα στο δέντρο της προσευχής, κάνοντάς το ν' ανεβαίνει ψηλά, ως το θρόνο του Θεού. Έτσι, μάλιστα, Εκείνος εισακούει την προσευχή μας. Και πώς να μην εισακούσει την προσευχή μιας ψυχής, που στέκεται μπροστά Του με αυτοσυγκέντρωση, με κατάνυξη, με ταπείνωση; Μιας ψυχής που έχει μεταφερθεί νοερά από τη γη στον ουρανό; Μιας ψυχής που έχει διώξει κάθε ανθρώπινο λογισμό, κάθε βιοτική μέριμνα, κάθε εμπαθή προσκόλληση, κι έχει αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στη μυστική και πανευφρόσυνη κοινωνία με τον Κύριο της;

Ναι, έτσι πρέπει να προσεύχεται ο χριστιανός. Αφού συγκεντρώσει και εντείνει όλη του τη σκέψη, τότε να ικετεύει το Θεό έμπονα. Δεν χρειάζεται να λέει ατέλειωτα λόγια, φτάνουν τα λίγα και απλά.